

part VI.

Člověk versus Pravda

aneb

všechno je jinak

Lazar Lopata Lev

crime analysis of testimony

vision 2.01

*Musím Spravedlnost světu ukazovat,
nikomu nestránit, ničeho nelítovat.
Mezi lidmi, zcela sám
žádný vděk však nečekám.*

*Jak životem, kudy a kam?
Jít s davem anebo sám?
Zákon znát a Spravedlnost ctít?
Otci věřit a nikoho nesoudit?*

*Můžete bédovat i Otce zlehčovat.
Učence, mudrce i svatého hrát.
Na koho chcete dojem udělat?
Peklo se může smíchy potrhát!!*

Lazar Lopata

VI. Svoboda versus Osud

Po krátkém oddechu nastupuji do dalšího, již šestého kola. Ohlížením nebudu marnit čas a šlépěje předchůdců už ani nehledám. Sice nové téma, ale stará záležitost. Znovu se střetávám s prazákladní příčinou, proč jsem před 20 lety poprvé vzal do rukou Bibli. Nebyla to potřeba víry. Šlo o hlubokou osobní krizi, která mne přinutila hledat odpověď na palčivou otázku „*Proč se dobrým lidem dějí zlé věci?*“ I když....., bylo v tom zřejmě i malé, nepatrné zrnko víry! Zárodek, jenž prošel dvacetiletou kultivací.

Mrknu-li dnes do zpětného zrcátka mého života, vidím *Osud*. Ten mne k Bibli dokopal. Nestěžuji si, neboť musím ocenit, že mi poskytnul i zevrubnou průpravu k nalezení té správné odpovědi. Nepatřím k většině, jenž s mateřským mlékem a jazykem přijímá i tradiční víru rodičů. Já víru nepřijal, hledal jsem a našel. Zřejmě proto mám tu jistotu, že ji neztratím. Před 20 lety jsem začínal na konci Bible, osudem Ježíšovým. Přesvědčen, že dokážu-li jeho tragický osud pochopit, pak nebude zhora nic, co by mne ještě mohlo zaskočit.

Amen, stalo se.

Nestojím o publicitu a nikterak mne netěší, když musím nyní, pěkně krok za krokem, vylíčit postup mého biblického pátrání. Nemám však na výběr, pokud chci předat to, co jsem doposud nikdy a nikde nenalezl.

Jedinou schůdnou cestou je pravdivé svědectví o událostech mého života, to na jedné straně. Současně na druhé straně i upřímné sdílení mých pocitů a postřehů. Jde o autentický dokument z mého života. Jasně odděluji události a mou osobní interpretaci. Spoléhám na to, že se vnímavý čtenář dovtípí, oč mi jde. Podobné šance, jakých se dostávalo mně, nabízí totiž *Život* naprosto každému bez výjimky. Umožňuji toliko sledovat proces mého *sebe uvědomování*. Nehodlám nikoho poučovat, přesvědčovat, neškoli soudit.

Je na čtenáři, jak s tím naloží.

Váš život, vaše šance, vaše volba!

Narodil jsem se a větší část dětství prožil v malé obci Lvová. Rodiče se zde po válce usadili v rámci osídlení Severočeského pohraničí. Jsem prvorozený syn a stejného dne se zrodila, dnes již zaniklá, Německá demokratická republika. Než jsem šel do školy, měl jsem bratra i sestru. Maminka pracovala u ČSD a nesla hlavní břemeno naší výchovy. Začínala jako závorářka, pak strážná a do důchodu odcházela z pozice vozového dispečera. Náš otec začínal rovněž u ČSD jako dělník. Z angažovaného odboráře, člena KSČ, se stal uvolněným, placeným funkcionářem ROH. Do důchodu prošel volenými funkcemi od základní úrovně až po ústředí v Praze. Změny jím zastávaných funkcí si časem vynutily stěhování celé naší rodiny. Nejprve do Teplic, kde jsem dokončil základní školní docházku. Pak čtyři roky denního dojíždění do Děčína na dopravní průmyslovku na Letné. Učení mi nedělalo problémy, takže maturitní vysvědčení už ani lepší být nemohlo. Mým dětským snem bylo povolání strojevodoucího. Jiné mety mne nelákaly a tak jsem ani o dalším studiu příliš neuvažoval. A pak,..... psal se rok 1968 a já už byl celý rok členem KSČ. Ne, můj otec s tím neměl naprosto nic společného. To náš oblíbený profesor oslovil čtyři své studenty a všichni jsme nabídku na členství přijali. Hned po maturitě přišlo stěhování do Ústí nad Labem a zde se celá naše rodina usadila definitivně. Nastoupil jsem v lokomotivním depu jako kandidát strojevodoucího. Krajské město, velká firma a žádní známí. Začínal jsem od piky, na údržbě lokomotiv, pak pomocník strojevodoucího a po třech letech cíl, strojevodoucí elektrické trakce. Profesionálně dobrý, zato osobní život jsem si dokázal patřičně zkomplikovat. Známost na pracovišti se proměnil v manželský svazek. Až časem nám došlo, jak málo máme do budoucna společného. Byt v nedohlednu, žádné děti a tak došlo na bezproblémový rozvod. Za čtyři roky od maturity jsem rovněž stihl absolvovat náhradní vojenskou službu v délce 5 měsíců u železničního vojska v Bohumíně a Ostravě. Nejen rozchod s manželkou, ale chvíli to vypadalo, že KSČ se rozejde se mnou. Období normalizace a prověřková *komise* rozhodla o mém vyloučení, pro pasivitu. Docela jsem si oddechl, že bude od politiky pokoj, ale předčasně. Stroj mistr Svoboda, jemuž jsem se raději z dálky vyhýbal, prosadil nové projednání s opačným závěrem. Kdo ví, jak by se můj další život vyvíjel? Coby vyloučený člen KSČ bych se do služeb v SNB zaručeně nedostal.

Chtělo to komplexní restart, ale k zaměstnavateli mne vázala desetiletá smlouva. Při vypovězení hrozilo, že si zbytek vojny půjdu dosloužit. Uvolňující blafák a 1.3.1972 jsem nastoupil u SNB, jako strážmistr na železničním oddělení VB. Nástupní škola ve Vsetíně a po dvou letech na ulici byl ze mne zpracovatel dopravních nehod. Od 1.1.1975 jmenován vyšetřovatelem VB, specialista na silniční dopravní nehody na okresním oddělení VB Ústí nad Labem. Coby bílá vrána, řidičský průkaz jsem získal až o rok později, jsem pracovními výsledky patřil mezi nejlepší v kraji. Nejen vyšetřování dopravních nehod, zajímalo mne vyšetřování všeho. Coby začínající vyšetřovatel bych mnohdy rád vyhledal radu staršího, zkušeného, ale normalizační očista byla důsledná. Musel jsem si poradit sám. Ani ve snu mne nenapadlo, že když jsme my mladí, začínající ty staré a zkušené nenašli, najdou si oni nás. Vrátili se po roce 1989, ale to už nás neměli co učit. Ostatně, neměli to ani v úmyslu, přišli se zhojit a nás kádrovat, ale to bych hodně předbíhal. Na konci třetí dekády mého života jsem coby poručík byl již vyšetřovatelem 1. oddělení, odboru vyšetřování VB Krajské správy SNB

Ústí nad Labem. Řešení té nejzávažnější násilné trestné činnosti. Ctitelé detektivního žánru by mi právem mohli závidět.

Leč není pouze práce a musím zmínit i události, které dodají hrubému náčrtu obrazu mého života i potřebnou hloubku. V únoru 1974, zázračně zcela nezraněn, jsem vyvázl z vražedného útoku. Krátce před půlnocí jsem v dvoučlenné hlídce přecházel po železniční mostní navigaci z hlavního na západní nádraží v Ústí nad Labem. Naši pozornost upoutaly vchodové dveře budovy přes ulici, kde byl dislokován útvar železničního vojska. Ve spodní části zel otvor a z mostního nadhledu nebylo vidět víc než nohy procházejících osob do výše kolen. Jinak poklidná noc, žádná předtucha, a tak prohodím v žertu k parťákovi: „*že by zapomněli klíče?*“ A v tom se kdosi pomalu protáhl otvorem a zůstal stát v tmavém vchodovém výklenku. Jej nenapadlo nic lepšího, než mou otázku zopakovat nahlas. Hned přišla odpověď. Dávka ze samopalu, další nepočítaje. Jasně si pamatuji myšlenku, která mi první bleskla hlavou poté, co jsem se hodil do kamenitého svršku mezi koleje.

Převrat!

Dnes je datum 11/9 všeobecně vepsáno do povědomí lidí jako den teroristického útoku na WTC. Střelba v mém podvědomí evokovala jinou dobovou událost. 11.9.1973 v Chile proběhl vojenský puč, při němž byl zavražděn prezident Salvador Allende. Současně mi celým tělem proběhla jakási kontrolní vlna a ihned ohlásila výsledek: „*Nezraněn, vše v pořádku*“.

Pro mne skončila epizoda s vojenskými zběhy šťastně, ale kolega utrpěl zástřel v podbřišku. Přidala se gangréna a zachraňovali jej až v Ústřední vojenské nemocnici v Praze. Konec dobrý, všechno dobré. Po třech měsících se z nemocnice vrátil a doma jej vítala manželka s novorozeným synem. Pro mne by to byla marginální záležitost, nebýt toho, že v té samé době, život naší, očekávané, prvorozené dcery, ukončila smyčka pupeční šňůry dřív, než se narodila.

Je nepatřičné rozvádět, co vše mi po takové ráně proběhlo hlavou. Díky ní ale dobře vím, že mé nejzranitelnější místo, má s mou fyzickou podstatou jen pramálo společného. Znovu bych nejraději někam zdrhнул, daleko od manželky, od všeho. Chuť by byla, ale vůle zvednout se jaksi chyběla. Bylo mi jasné, že pokud to udělám, ztratím úctu k sobě samému. Ale co víc, děsila mne jistota, že při hledání jiné partnerky si naběhnu na stejné „hrábě“ a schytám ještě větší pecku než ty dvě předchozí. Ne že bych se cítil být nekompetentním ve věcech rozhodování o mém osudu, ale uznal jsem svou nezpůsobilost.

Ano, jasně, moje řeč!

"Hodnej chlapeček, trochu blbeček."

Ale co dělat?

Zůstal jsem ležet a nechal se životem nést. Avšak žádná apatie či letargie, naopak! Byl jsem pozornější a vnímavější k přehlíženým a skrytým aspektům lidského bytí. Sice nechápavý, zato trpělivý, tichý pozorovatel. Prostě „*Čumil*“. Kdo neprožil, sotva pochopí, že 21 let před tím, než jsem poprvé v Bibli četl „*oko za oko*“ „*zub za zub*“ já poznal „*život za život*“.

Sice pomalu, těžce, ale vše jsem přijal. A blýsklo se na lepší časy. Bylo mi třicet a měli jsme tři zdravé děti. Dvě dcery a syna, co více si přát?

Čtvrtá dekáda mého života byla veskrze dynamická. Středobodem byla péče o naše ratolesti a život měl tu správnou šťávu. Nebylo vždy snadné sladit pracovní povinnosti a potřeby rodiny. Zakrátko v práci vyvstal neřešitelný problém. Měl jsem nastoupit internátní vysokoškolská studia na VŠ SNB, Fakulta vyšetřování v Bratislavě. Čtyři roky mimo rodinu, to bylo neúnosné. Raději jsem volil odchod ze služeb a návrat na mašinu. Ostatně, ani po deseti letech služby má výplata nedostihla plat strojevedoucího. Jenže byla jiná doba než dnes, kdy každý se stará primárně sám o sebe. Chceš jít? Tak si to napiš a za dva měsíce jsi za bránou, kde čekají davy uchazečů. Já musel před flukтуаční *komisi*. Stál jsem si na svém a vypadalo to, že skutečně skončím, ale objevilo se řešení. Přejít na inspekci náčelníka Krajské správy SNB, to je policie v policii. Jestli jsem při nástupu k SNB přišel o některé kamarády, pak tímto krokem i o zbylé. Ale stálo to za to, byla to jedinečná zkušenost. I na studium došlo. 1.9.1986 jsem složil slib a nastoupil dálkové studium na fakultě VB v Praze, leč nedokončil, neboť revolucionáři VŠ SNB zrušili. Ne že by nebyly možnosti, někteří mí spolužáci přešli na individuální studijní plán a těch pár zkoušek, diplomku i státnice stihli během posledního půl roku existence VŠ SNB. Neměl jsem takové ambice a pak, byla zde přísaha. Mnohý se bude smát, ale při slavnostním *hromadném* slibu studentů, *!nevím proč!*, já v duchu přijal i *osobní* slib: „*Bože, pokud dopustíš, abych tato studia dokončil, já slibuji, že se mezi doktory práv nebudu nikdy cpát.*“ Nebylo co řešit, všechny ty „*sametové*“ změny jsem prostě přijímal v pozici *Čumila*.

V roce 1989 kde kdo něco slavil, já 40. narozeniny. V tomto období mnohý zakouší krizi středního věku, já vnímal spíše tu hlubokou společenskou metamorfózu. Ukončení členství v KSČ podmiňovalo, že z příslušníka VB se ze mne stal příslušník Policie ČR. O profesní budoucnosti mne netížily žádné iluze. Kolegové ze Státní bezpečnosti byli záhy postaveni mimo službu a s námi od VB to byla pouze otázka času. Nikdo mne z inspekce nevyháněl, ale přišli rehabilitovaní a už to nebylo jen o vyšetřování. Šťastná náhoda a v září 1990 se konal můj návrat zpět na vraždy. A že jich bylo. Zatímco dřív převažovaly motivované osobní vztahy, pak v nových časech šlo především o majetkové pohnutky. Veskrze zajímavé kauzy a zaručeně by zpestřily čtivost mých textů. Ale právě o to vůbec nejde. Jde o to, že při jejich vyšetřování já naprosto netušil, jak klíčovou roli sehraji v procesu mého *sebe uvědomování*.

Šlo o nelehké období a bylo až s podivem, jak často mne pronásledoval smích. Tlemil jsem se upřímně, sám sobě, své mladické pošetilosti, při vzpomínkách, na dva nadporučíky s nimiž jsem coby strážmistr začínal. Jeden nastoupil k policii ještě za Protektorátu, to aby se vyhnul nucenému nasazení do Reichu a pak se to s ním pořád táhlo. Druhý sice méně schopný, zato angažovaný, byl nasazen proti banderovcům i v Praze roku 1948. Pro negativní postoj k internacionální pomoci spojenců v roce 1968 ale skončili oba na ulici, kde já svou kariéru právě startoval. Žili obavami, zda vůbec doslouží do důchodu. Kolikrát já vzpomněl na jejich vyprávění, a musel se smát, jak často mne při tom napadalo: „*tak to se mne vůbec netýká!* Úsměv či křeč? Nevím, ale nejednou se mi mimoděk křivila tvář i při vzpomínce na předsevzetí, že již nikdy nepožádám o uvolnění a ze služeb se nechám leda vyhodit. Brzy to bylo hlavní téma mého života.

Okolnosti mne nutily přemýšlet o všem ještě hlouběji. A právě tehdy se začala jasně krystalizovat, pro mne fundamentální otázka lidského bytí: „*proč se dobrým lidem dějí zlé věci?*“

S pádem vlády jedné strany přišla krize společenské autority a všeho co s tím souvisí. Byl konec prvomájovým oslavám s hesly „*SNB jde s lidem.*“ *Lid* si šel svou cestou a vypadalo to, že já půjdu před občanskou *komisi*. Šlo o zvláštní ohrožení. Zatímco před prověřkovou a fluktuální *komisí* záleželo především na mně, nyní měla mít můj osud v rukou výhradně *komise* občanská. Zajisté, šlo o sanaci SNB a se spravedlností to nemělo nic společného.

Kdo zažil sametový přerod, dozajista pamatuje tu celospolečenskou euforii umocněnou hesly „*Lidé se konečně přestali bát*“, „*Pravda a Láska zvítězí nad lží a nenávistí*“. Ale vůbec nikdo už nehovořil o tom, kdo se bát přestal a kdo začal! Zatím co dříve bývala loupež mimořádnou událostí tak jednou za měsíc, nyní se běžně udály i tři denně. Boj dobra a zla zatím není příhodné rozebírat. Nechápaví poznávali, že jde o daň za svobodu. Již jsem nemusel každý měsíc na schůzi, ale do budoucna můj názor již nikoho nezajímal a rovněž nic neznamenal. Každý se staral sám o sebe a tak mi nezbylo než to akceptovat.

Mou myslí táhla mračna skepse, ale stačil jeden případ a opět bylo jasno. Šlo o loupež v pravé poledne na nejrušnější ulici krajského města. Na jejím počátku byla nepozornost prodavačky Tabáku, jenž nechala klíče v zámku vstupních dveří. Neznámý mladý muž toho využil a prodejnu uzamkl ve chvíli, kdy osaměli. Pohrůžka nožem a bez odporu dostal tržbu i cigarety do dvou igelitek. Šlo by o celkem banální loupež, jenže než lupič odešel, prodavačku několikrát nožem citelně zranil. Pohrozil jí, že pokud jej prozradí, najde si ji a pak teprve uvidí. Zkrvavená, zamčená v prodejně, zoufale bušila na prosklené dveře, až si jí všimli kolem jdoucí a přivolali pomoc. První přijela záchranka, po chvíli policisté, ale všichni čekali na odborníka, který by zámek dveří rozlomil a otevřel. Zranění nebylo naštěstí až tak závažné, ale žena poslušně dbala výhružek a na dopadení pachatele nespolupracovala.

Ať na místě činu či nad spisem bylo mi stále jasnější, že jde o víc než jen o loupež. Zatím co přepadená utrpěla veskrze traumatický zážitek, já dostával významnou životní lekci. Bylo mi jasně a srozumitelně manifestováno, kdo se přestal bát a kdo začal. Ostatně ani já si nebyl jist, že bych na místě zraněné, zasahujících zdravotníků či policistů našel odvahu rozbít prosklení zamčených dveří. Tváří v tvář tomuto případu mi došlo, k jakému hodnotovému obratu došlo a jak to vypadá, když každý se stará sám o sebe. Vlády se ujal trh a jeho *neviditelná ruka*¹. To až časem mi došlo, že *neviditelná ruka trhu* se prosazuje i při realizaci nehmotných komodit, jako je morálka, spravedlnost či pravda. Jeden případ a já začal chápat i slova uvádějící můj oblíbený, rozhlasový, vědecko-populární magazín Meteor

Kronikář napsal;

¹ *Neviditelná ruka trhu* je pojem zavedený ekonomem Adamem Smithem. V díle *Bohatství národů* (občas udáváno Pojednání o podstatě a původu bohatství národů) a v jeho dalších dílech Smith tvrdil, že na svobodném trhu jedinec sledující svůj vlastní zájem rovněž podporuje blahobyt celé společnosti prostřednictvím principu, který nazýval „neviditelná ruka“. Argumentoval, že každý jedinec, který maximalizuje svoje výnosy, současně maximalizuje i celkové výnosy společnosti jako celku, protože tyto celkové výnosy jsou identické jako je součet všech individuálních výnosů. Zdroj Wikipedie

*Svaté město padlo,
přestože každý splnil svou povinnost.
Svaté město padlo,
protože každá splnil jen svou povinnost!*

Ale abych ten můj osobní rámec taky nějak uzavřel. Nakonec jsem před žádnou občanskou komisí nemusel, ale po letech permanentní nejistoty nutno uznat, že jakákoli jistota by byla lepší jak nejistota, byť se jí říká naděje. Ano, s pocity čerta IV. kategorie jsem i po pěti letech od *sametové revoluce* byl stále součástí mocenského represivního aparátu. Avšak jinak můj život nebyl ničím výjimečný. Manželka, tři dospívající děti, byt 3+1 v paneláku, dožívající Trabant combi, tuzemské dovolené pod stanem, a víkendy na chalupě u tchýně. Tam mi každý víkend magazín Práva a jeho astrologické předpovědi vylepšoval náladu. Přišlo mi příjemné číst:

...rýsuje se naděje na zlepšení vaší finanční situace...

další víkend ale přituhlo

....zanedlouho budete donuceni absolvovat závažnou životní zkoušku.

jako by se mi někdo poškleboval

.....mohl by se vám podařit velký krok vpřed. Chce to jen více odvahy a chuť riskovat.

Mezi vašimi známými je někdo, kdo hledá právě takového člověka, jako vy.

dorazila mne předpověď z 12.08.1995

...máte před sebou dynamický týden. Všechno, co vám vadí, rázně smetete z cesty a řadu věcí dotáhnete k úspěšnému konci. Není vyloučeno, že zjistíte, že by vám lépe vyhovovala jiná práce a že koncem léta změníte místo a profesi....

To bylo příliš. První co jsem smetl z cesty se slovy „větší hovadiny jsem v životě nečetl“ byl magazín Práva s astrologickými předpověďmi.

Jenže bim ho! Tři dny a byla to realita!!

Přišel ředitel s náměstkem, zda bych nevzal funkci vedoucího I. odboru. Neuvěřitelné až absurdní! Doba byla taková, že během půl roku vyšetřovací spis dokázal vyměnit i tři vyšetřovatele a v personálních turbulencích nikdo neudržel křeslo vedoucího I. odboru déle jak rok. A nyní ??JÁ?? s neukončeným vysokoškolským vzděláním, co byl na kraji více méně trpěn jen díky letité praxi se jím měl stát? Snad chvilkové pomatení, že horší to už být nemůže a kývl jsem.

Bylo nejen jmenování do funkce, ale i povýšení do hodnosti podplukovníka. Jen pár dní a hned zahraniční služební cesta. Sice jen Slovensko, Trenčianské Teplice, kde pobočka Justiční akademie SR pořádala mezioborové setkání s forenzními psychiatry a psychology. Mimo program byla příležitost a tak přidělené diety padly za knihy, jež v ČR nebyly k vidění. Hned první, Edgar Cayce „*Tajemství lidského osudu*“ mne natolik zaujala, že rauty a další společenské akce pro mne přestaly existovat. Po návratu, věřte nevěřte, právě uběhlo dvacet let, na chalupě u sousedů, se mi poprvé v životě dostala do rukou Bible.

Je to pro mne dodnes nezapomenutelný zážitek, leč nezasloužila se o to sama Bible, ale předmluva překladatelů:

....Převratnou událostí pro šíření bible se stal vynález knihtisku. Jako první tištěná kniha vůbec vychází v letech 1452-55 v Mohuči latinská bible Mazarinova a již dvacet let nato, jako druhý český prvotisk, Nový zákon v neznámé české tiskárně. Znovu pak byl Nový zákon vytištěn před r. 1487

a 1498, čímž Češi předstihli většinu evropských zemí, protože Nový zákon byl před r. 1501 samostatně vytištěn jen ještě v němčině a franštině.² ....

Po více jak pětileté mediální masáži, kdy nezůstalo na minulém nic dobrého i ve vzdělání padla ČR na 89. místo za Nepál, najednou tohle! Kde byli všichni, když naši předci, tiskli česky *Nový zákon*? To byl impuls! Doslova nakopnutí, ani za ty slzy se dodnes nestydím.

Starým zákonem jsem jen proletěl a vrhl se na evangelium Nového zákona. Pro mne to byly čtyři zvláštní svědectví o Ježíšově životě a smrti. Netížily mne žádné náboženské předsudky. Hnala mne pouze snaha pochopit Ježíšův osud. Mou touhou bylo poznat zákonitosti *Života* a konfrontovat s nimi vlastní životní zkušenosti.

Dobře si pamatuji okamžik, když jsem poprvé narazil na následující svědectví z Matoušova evangelia.

Amen, pravím vám, cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi.

Opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoliv věc, můj nebeský Otec jim to učiní. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich."/Mat.18,18-19/

Sotva jsem dočetl a jako by do mne z nebe udeřilo. Zčista jasna se mi vybavil více jak pět let starý případ;

Najednou byl opět květen roku 1990. Sametová revoluce již spolehlivě ovládla celou společnost. Vítěz byl jasný a poražení to měli sečtený. Nebylo pochyb odkud a kam se nový vítr žene a na kterou stranu je vhodné se postavit. Kolegové ze Státní bezpečnosti již byli postaveni mimo službu a ani já sám nic lepšího nečekal. Jako vyšetřovatel inspekce náčelníka krajské správy SNB, vyšetřování vnitřních záležitostí, jsem jen čekal, kdy dojde i na mne.

Vše začalo nenápadně. Pěťadvacetiletý policista oznámil pohřešování své stejně staré manželky. Prý večer odešla s penězi ke známé, ale do rána se již nevrátila. Doma ale měla sotva měsíční dceru a to dodávalo oznámení na závažnosti. Pátrání bylo bezvysledné a manžel byl poslední, kdo ji při odchodu viděl živou. Coby vyšetřovatel inspekce jsem se připojil k policejnímu pátrání, neboť i pohřešovaná byla policistkou. Když jsem od mladého kolegy požadoval vysvětlení k jejich manželskému soužití, kladl jsem důraz na to, aby pečlivě zvážil svou odpověď. Bylo udivující, že pokud něco postrádal, pak sebevědomí v dané situaci rozhodně neztratil ani na chvíli. Zaskočil mne varováním, abych mu nevyhrožoval a doslova mne ohromil sdělením; „*Já mám všechno!*“ To mne doopravdy zajímalo. Jaké to vlastně je, když má člověk všechno? A vskutku, musel jsem uznat, že já sám, po sedmnácti letech manželství, z toho jeho "*všeho*" měl sotva polovic.

Avšak manželka mi nechyběla!

² z předmluvy BIBLÉ, Podle ekumenického vydání z r. 1985, Biblická společnost 1990

Můžete být objektivní, nestranní, hrát profesionála, že se vás vyšetřování netýká, ale museli byste být lhostejní, aby se vás vyšetřování nedotklo. A tak jsem v duchu musel uznat, že *staré* se střetlo s *novým*. Sebevědomí *neschopné* a *všehoschopné*.

Zatím co se sepisovala výpověď o okolnostech odchodu manželky a jeho vlastním chování do doby než oznámil pohřešování, proběhlo v bytě ohledání možného místa činu. Nepřineslo nic, co by objasnilo pohřešování manželky. Prohlídka oblečení, které měl při výslechu na sobě, bylo jen rutinní záležitostí a nic zásadního jsem neočekával. Výsledek byl negativní, ale jen do doby než došlo na obuv. Při pečlivé prohlídce byly na vrchní straně zjištěny nepatrné stopy vykazující známky lidské krve. Vůbec mne neuspokojilo tvrzení, že obuv odkládal na chodbě domu a do bytu v ní nechodil. Když byly podobné stopy zjištěny i na boční straně podešve, bez delšího rozvažování jsem mu oznámil, že domů rozhodně nepůjde a zadržel jej jako podezřelého. Ale velký problém! Nebylo tělo jeho ženy. Pouze trocha lidské krve na botách. Ale ta mlčela! Ani nevím, kde se ve mně vzala troufalost, abych jej obvinil z napadení manželky. Putoval do cely a já pozdě po půlnoci padl doma do postele. Zda a jak tu noc v cele spal, to jsem neověřoval. Ale já do rána neusnul. Na tom nesejde, jak velkými nadávkami jsem se v duchu častoval. Všude chaos, každý hledí, kde by co urval, stará se sám o sebe a já si vzpomenu hrát spravedlivého. Jenže co dál?! Pokud by tělo jeho ženy skončilo v Labi, dalo se čekat, že dříve, jak za 3 týdny se neobjeví. Byly i horší představy, které mě napadaly a vůbec mi nedávaly spát. Ostatně, nebyla ani nejmenší jistota, že právě on jí musel něco udělat. Vsadit jen na svůj policejní čich, na to jsem mohl v nové době dost šeredně doplatit.

Tehdy jsem netušil, co modlitba obnáší, ale dobře, moc dobře si pamatuji, jak zoufale jsem si přál jedno. Pokud jeho žena nežije, aby se tělo někde rychle objevilo. Abych to své marné noční trápení ukončil, raději jsem vstal, šel do práce a připravil se na výslech manžela. Obvinil jsem jej, že manželku napadl a ublížil jí na zdraví. Ani mne neudivil, když se během výslechu opakovaně a posměšně ptal: „*Co se mnou uděláte, když se manželka neobjeví do týdne? A co když nebude ani za měsíc, co pak?*“

Dobře to můj mladý a sebevědomý kolega znal!

Z výslechu uběhla tak hodina a přerušil jej telefon. Dodnes pro mne naprosto neskutečná věc! Tělo pohřešované bylo zcela náhodně objeveno necelé 3 kilometry od bydliště v poli vzrostlé řepky. Okolnosti nálezu byly stejně neuvěřitelné. Dva zaměstnanci lesního závodu, muž a žena, vyjeli na služební cestu. Ani ne po 5 minutách jízdy přišlo na ženu nucení na malou stranu. Nezastavili v lese, kterým projížděli, ale až mezi rozlehlými polnostmi více jak metr vysoké řepky. Žena s neomylnou přesností, tak jak se na správnou náhodu sluší, zvolila i tu náležitou stranu kam si do pole odskočit, aby mohla objevit naši pohřešovanou mrtvou, v poloze typické pro oběti sexuálních zločinů.

Obratem bylo zorganizováno ohledání místa a provedení soudní pitvy. Soudní znalec mne telefonicky informoval, že byla střelena do hlavy z bezprostřední blízkosti, měla plný močový měchýř a zavřené oči. Víc nemusel ani říkat a bylo mi jasné, že neměla šanci. Povedený manžel ji ve spánku odstřelil, prostě poprava.

Můj mladý kolega se dál držel a mlčel, i když se mu původní ublížení na zdraví

kvalifikovalo jako vražda. To jsem zdaleka netušil, jak hluboce samolibé bylo jeho sebevědomí. Podařilo se prokázat, že manželku usmrtil výstřelem z přidělené služební zbraně. Ani se nenamáhal odstranit krevní stopy a před oznámením pohřšování ji chytře uložil na pracovišti.

V jediném zlomku sekundy se mi vše znovu promítlo do nejmenších detailů. Ne, to se musí prožít a je zbytečné se více rozepisovat! Byly další a mnohdy i zajímavější případy, ale s tak velikou náhodou jsem se snad nikdy nesetkal. Po pravdě řečeno, dalších pět let jsem jen příčinu tak velikého štěstí nechápal! To až nad *Novým zákonem* já v jediném okamžiku pochopil, že tak jak to Ježíš říká, tak to také přesně funguje! Vždyť já nic netušíc to prožil!

Té noci, když já nemohl spát, nemodlil jsem se, ale zoufale, zoufale moc jsem si přál jedno! Až po pěti letech mi najednou došlo, že tu noc jsem vůbec nebyl sám. Spolu se mnou si ještě někdo neméně zoufale to samé přál! A i když jsme se nikdy nesetkali, já pochopil, že tu noc nespala ani maminka pohřšovaná. Spolu jsme si jedno přáli.

To zoufalé prosby nás dvou se spojily.

Amen, stalo se!

Mnohému přijde, že s tím zásahem z nebe přeháním, ale když tak o tom nyní přemítám já vlastně ten pocit kdysi dávno zažil. Logicky vzato, je nemožné, že by se to kdy mohlo opakovat, a přesto!

Jako by mne po 33 letech má spolužačka Věra znovu poprvé políbila.

Co na tom, že v dané chvíli jsem to chápal jen pramálo. Ale od tohoto okamžiku, co se Ježíše a biblických textů týkalo, já absolutně a naprosto o ničem nepochyboval! Dnes, s odstupem dvaceti let vím, jak vzácný to byl okamžik.

To *Bible* se mi začala sama otevírat.

Pochopil jsem i Mojžíše, když viděl hořící keř, co nebyl plamenem stravován. Rovněž hleděl a nechápal.

Po pravdě řečeno, krom tohoto prožitku, byla i jedna osobnost, jenž neméně zásadním způsobem poznamenala můj přístup k biblickým textům. Nikoliv, žádný učenec či velký filosof, ani svatý pomazaný, ale Heinrich Schliemann. Neobyčejný nadšenec, co v sedmi letech uvěřil, že Homér v Ilias a Odysei podává skutečné události a věrně popisuje starobylá místa. Z vlastní píce se naučil mnoha jazykům, a když zbohatl obchodním podnikáním, financoval a sám vedl expedici do Malé Asie, kde objevil Tróju s poklady nesmírné ceny. Stále veden Homérovým textem objevil ohromnému světu i kraje odkud řečtí hrdinové před více než 3000 lety vypluli potrestat únosce Heleny. Mykény a v Tírynthu nejopevnější hrad světa, stavěný stejně jako pyramidy z obrovských kvádrů s hradbami širokými 8 a vysokými až 18 metrů. Nebýt Heinricha Schliemanna, dodnes by bylo jen Homérových slov! A přece, Schliemannovy objevy před 150 lety sice lidstvo ohromily, ale nepřesvědčily. Vše ostatní z Homéra dodnes zůstává pouhým mýtem. Právě Schliemanův přístup by měl být dostatečně výmluvným příkladem. Při ledabylosti a relativizaci nečekejte, že s biblickými texty něco objevíte.

Co bylo pro mne podstatné i udivující, že Schliemann, coby mimořádně úspěšný, bohatý a vzdělaný muž, zůstal stále tím sedmiletým chlapcem. Neboť jen malé dítě mohlo uvěřit tomu, co napsal slepý Homér. Není divu, že jeho životní příběh mi tak silně rezonoval s následujícími slovy Ježíše;

V tu hodinu přišli učedníci k Ježíšovi s otázkou: „Kdo je vlastně největší v království nebeském?“ Ježíš zavolal dítě, postavil je doprostřed a řekl: „Amen, pravím vám, jestliže se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského. Kdo se pokoří a bude jako toto dítě, ten je největší v království nebeském. A kdo přijme jedině takové dítě ve jménu mém, přijímá mne. /Mt 18,1-5/

Tak tomu bylo před dvaceti lety, ale dnes mne pronásleduje po čertech nepříjemný pocit hraničící s jistotou. Že kdosi, přes hlubiny mnoha tisíciletí, se právě skrze onu Homérovu slepotu, důmyslně vysmívá naší současné, učené, leč přitroublé lidské ješitnosti. A proč že to? Nedokážeme připustit, že Homér svou Ilias a Odysseu toliko napsal, sdělil, ale není skutečným autorem. A obdobně se to má i s biblickými texty. Různí lidé psali, prorokovali, ale *Autor* byl vždy jediný a identický.

Ostatně, ruku na srdce, vím moc dobře, že mé texty nemůžete brát vážně. Přece dobře víte, „*že su starý policejní cyp*“ tak jak bych mohl přesvědčit.

Na přiblížení počátku mé dvacetileté biblické anabáze by to mělo postačit. Ale nebyla jen Bible. Do rukou mi přišly i knihy Rudolfa Steinera, Abd-ru-shina, Františka Bardona, Karla Weintfutura, Břetislava Kafky i dalších, ale především ty o *Astrologii*. V roce 1999 jsem absolvoval astrologický kurs u P.Trnky v Novém Jičíně, aniž bych hodlal kdy astrologii praktikovat. Jen dál zůstávám vášnivým čtenářem astrologické literatury.

V této kapitole není prostor ani čas, dopodrobna rozebírat dvacetiletou anabázi mého biblického pátrání. O tom svědčí všechny mé texty přístupné na webu přímluvce.cz. Uvedu jen ty hlavní, tradici živené iluze, jenž jsem dokázal překonat. Především, že nehodlám mýty či iluze bořit. Pouze se svěřuji, kterak jsem se s nimi vypořádal. Je na čtenáři, čemu uvěří. Rozhodně považuji za šťastný začátek, když se mé úvahy začaly odvíjet od následujících slov Ježíše;

Když se vydával na cestu, přiběhl k němu nějaký člověk, a poklekl před ním a ptal se ho: „Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ Ježíš mu řekl: „Proč mi říkáš dobrý? Nikdo není dobrý, jedině Bůh. /Mk 10, 17-18/

Jestliže nikdo není *dobrý*, jedině Bůh, pak *dobrý* nebyl ani Ježíš. Pokud takové tvrzení je přijato absolutně a do všech důsledků, pak padá i tradiční iluze, že v našem světě bojuje dobrý se zlým. Je logické, že na tomto světě se střetává jen zlý se zlým a vítězit může jen větší zlo nad zlem menším. To rovněž jasně prokazuje, že *Stvoření* bylo *velmi dobré*. Bylo by přeci popřením *Spravedlnosti*, pokud by mohlo kdy dojít k setkání *dobra se zlem*. Nebo mi

chcete namluvit, že při takovém střetu by snad *dobro* zvítězilo? To už není ani o *víře*, ale o prachšproště lži či blbosti.

O *velmi dobrém* základu *Stvoření* jasně svědčí i následující slova z kauzy Jób;

Na cesty každého jsou upřeny jeho oči,
on každý krok vidí.

Není temnoty ani šera smrti,
kde by se mohli skrýt pachatelé ničemností.

Na nikoho nevkládá nic navíc,
že by se musel s Bohem soudit. /Jb 34, 21-23/

Vážení, ani Ježíš není tím, na koho bylo naloženo něco navíc. Ani on se nemusí s Bohem soudit. V minulosti zabil a jen proto mohl být zabit! To je *Spravedlnost!* A právě proto je tak významné zabývat se otázkou, kým vlastně Ježíš v minulosti byl. Sám to říká naprosto jasně, že je *syn Člověka*. Byli jen tři *synové Člověka*, Kain, Ábel a Šét, přičemž jen jeden zabil, *Kain!* A můžete na to vzít jed, že právě *Spravedlnost* vše absolutně garantuje! Právě Ježíšovo několika hodinové utrpení je absolutně spravedlivým ekvivalentem utrpení, které coby Kain přivodil druhorozenému synu Člověka, *Ábelovi*.

I promluvil Kain ke svému bratru Ábelovi... Když byli na poli, povstal Kain proti svému bratru Ábelovi a zabil jej /Gen 4,8/

To je to veskrze tajemné místo v Genesis, ty tři tečky o tom co se událo mezi bratry na poli a nesmazatelná pečeť *Spravedlnosti*.

Po deseti letech se má vášeň pro *Astrologii*, životní zkušenost i biblické pátrání protnulý v jediném případě.

Byl únor 2005, po víkendu v práci kontroluji nápad a s podivem zjišťuji, že v Bilině 3 mladíci usmrtili svou vrstevnici *Kamilu Č.*, přičemž mi nikdo nezavolal. Má favorizovaná vyšetřovatelka si ale uměla zpravidla poradit sama a tak mne to až tak nepřekvapilo. Šlo o dost mediálně sledovaný případ. Tři kamarádi, po předchozí domluvě, patřičně vyzbrojeni po půlnoci vylákali svou vrstevnici z domu. První ránu dostala paličkou do hlavy a následovaly rány nožem. Bezvhládné tělo odtáhli ke garážím a zde bylo nad ránem nalezeno náhodným chodcem. Prvotní zpráva byla strohá, jen data narození pachatelů a poškozené. Byl čas a tak jsem se ze zvědavosti podíval na radix všech tří pachatelů. Jak jsem již předeslal, nejsem žádný astrolog, jen vášnivý čtenář astrologické literatury a tak mne ani nic mimořádného v jejich horoskopech nezaujalo. Jen u jednoho byla naznačena bezcitnost. Jak bylo zjištěno, právě on zasadil *Kamile Č.* první ránu paličkou do hlavy. A protože mi zbýval čas, nahlédl jsem, jak při narození stály hvězdy zavražděné. A nestačil jsem zírat. Měla naprosto jasně naznačeno, že sejde náhlou smrtí, zle nedobře! Chvilí jsem to vůbec nechápal, a pak zase ten známý, neskutečný pocit, jako by mne má spolužačka Věra, kdo ví už po kolikáté, znovu poprvé políbila. V jediném okamžiku se mi vybavila slova Ježíšova

**Slyšeli jste, že bylo řečeno: „Oko za oko a zub za zub“. Já však vám pravím, abyste se zlým ne-
jednali jako on s vámi; ale kdo tě udeří do pravé
tváře, nastav mu i druhou; a tomu, kdo by se**

**s tebou chtěl soudit o košili, nech i svůj plášť.
Kdo tě donutí k službě na jednu míli, jdi s ním
dvě. Kdo tě prosí, tomu dej, a kdo si chce od te-
be půjčit, od toho se neodvracej. /Mt 5, 38-42/**

Vše se protnulo a já naprosto jasně věděl, jak se to se životem má. Různě se to vykládá, ale podstata všem uniká. Ježíš vnucuje pochopení, jak se to má s *Osudem* a *Svobodou*. Lidský jedinec se narodí a jeho *Osud* je dán!! Takže Bohem nadaný astrolog může spočítat kolik facek v životě, kdo dostane! To je *Spravedlivý Osud*! Ale žádný astrolog, ani Bohem nadaný Jiří Svoboda, a dokonce ani sám Bůh!! neví, kolik facek kdo dá!! Co uděláte, kolik facek dáte, to je věcí *Svobodné vůle*!!

Leckdo může hned namítnout, že když je všechno tak dáno, pak ztrácí smysl o cokoli usilovat. Jde o přitrouble pošetilou úvahu, protože je to právě naopak. Svým životem, svobodnou vůlí rozhodujeme o tom, jak ty „facky“ budou vypadat. Zda po ní hlava ulítne, nebo to bude toliko otcovský záhlavec, výchovné připomenutí starého hříchu. Ano, rodíme se a naše duše je nepopsaný list, *Tabula rasa*. Jde však vždy o poslední list knihy vašeho života, na který se pečlivě zaznamená vše co je pro *Spravedlnost* rozhodné. *Spravedlnost* je oním *úhelným kamenem* garantujícím dokonalost celého *Stvoření*.

Když došla řeč na *Spravedlnost* je na místě zaobírat se i problematikou *milosti* a *odpuštění*. Je to mimořádně choulostivá záležitost a *úvahami* na dané téma lze spolehlivě rozvířit tradiční *morální žumpu*. Nehodlám jakkoli polemizovat, jen sdělím svou vlastní životní *zkušenost*. Je na čtenáři, co z toho sám vyzíská.

Byl červen 2000 a konec školního roku. Závěr pracovního týdne znamenal i všeobecné přípravy na prázdniny a dovolené. V naší policejní práci to bylo veskrze nevypočitatelné období. Buď se celé léto nic závažné neudálo anebo naopak. Toho roku se nám ten pomyslný pytel roztrhl již 29. června. Byl čas odchodu z práce a ředitel okresního úřadu vyšetřování v Chomutově oznámil, že z okna 8. patra vyskočil zadržený muž a utrpěl smrtelná zranění. Za vedení krajského úřadu jsem se vypravil na místo této tragické, veskrze nepříjemné události. *Daniel S.*, ročník 1977, byl jedním z podezřelých, zadržených při krádežích doplňků ze zaparkovaných osobních automobilů, jejichž prodejem získával finance na drogy. Výslech obviněného s ním sepisoval kolega, kapitán, inženýr, jehož *neviditelná ruka trhu* přivedla teprve nedávno do řad policie. Obviněný nezapíral, jen opakovaně vyslovil obavy z vazby a nepodmíněného trestu, který si již jednou za obdobnou činnost odpykal. Po výslechu jej vyšetřovatel posadil na chodbě a šel za vedoucím, ověřit další postup. V nestřežený okamžik vběhl *Daniel S.* zpět do kanceláře a pootevřeným oknem se snažil dostat ven. To už se ale vrátil i vyšetřovatel a snažil se mu v tom zabránit, leč marně. *Daniel S.* se mu vytrhl a tak jen bezmocně přihlížel jeho sebevražednému pádu. Evidentně to musel být silný zážitek a na mé doporučení odvezli otrěseného kolegu z práce domů. Po provedení prvotních úkonů došlo i na vyrozumění rodiny zemřelého. Byla možnost přenést to zcela na chomutovské policisty, ale s ohledem na okolnosti mi přišlo vhodnější nechat se jimi jen doprovázet a rodinu vyrozumět osobně. Pohledný rodinný domek v klidné části Klášterce nad Ohří, úhledná předzahrádka, ale i zlověstně vypadající vlčák za plotem a bezděčná myšlenka „*odtud se bude blbě utíkat.*“ Jenže vše bylo jinak. Doma byli zastiženi oba rodiče i sestra, čerstvá maturantka. Těžko popsat tu napjatou atmosféru, ale dobře věděli, že od předchozího dne byl *Daniel* v policejním

zadržení. Dnes má již policie pro obdobné situace certifikované odborníky. Já musel improvizovat, představil se hodností, jménem i zařazením a začal tím, že nejsme posly dobrých zpráv. Následovalo stručné vylíčení k čemu a za jakých okolností došlo a že *Daniel*, krátce po převozu do nemocnice, zemřel. Reakce maminky a sestry byla předvídatelná, obě se rozplakaly. Zato jeho otec mne naprosto šokoval. Přistoupil ke mně, já nechápaje stiskl podávanou ruku a on se začal omlouvat!!

„*Promiňte, že nebudu plakat, ale víte jaké to je, když se ráno díváte na televizi a po návratu z práce máte jen signál, ale ne televizi?*“ Stále mne držel za ruku a naléhal: „*Pojďte nahoru, do synova pokoje. Uvidíte ty propálené matrace. Víte jaké to je denně usínat s hrůzou, že vám zapálí střechu nad hlavou?*“ Byla to otřesná a dlouhá zpověď otce, kterému drogy vzaly syna, svědectví o marnosti všech snah mu jakkoliv pomoci. Nepamatuji okolnosti našeho odchodu, ale při jízdě autem domů jsem musel zastavit na první čerpací stanici a v hlavě si srovnat představu, jak by měla vypadat účinná podpora těm, kdo chtějí pomoci svým nejbližším z drogové závislosti. Bylo to veskrze osobní, můj syn je rovněž ročník 1977.

Protože oddělení vnitřní kontroly neprojevalo o případ zájem, byl spis přidělen vyšetřovateli I. odboru. Problém nastal, když pro čerpání dovolené hrozilo, že na 3 týdny se šetření zastaví. Sám jsem dokončil vyšetřování a ani závěrečné rozhodnutí nenechal na původním vyšetřovateli. Nabízely se dvě varianty. Konstatovat porušení povinností při ostraze zadrženého, což umožnilo *Danielovi S.* spáchat sebevraždu a odevzdat věc ke kázeňskému projednání veliteli. Po dlouhém zvažování všech okolností jsem takové bezproblémové řešení zavrhl a naopak věc odložil s odůvodněním, že na předmětné sebevraždě se svým zaviněním nikdo z policistů neúčastnil. Písemná stížnost matky *Daniela S.* na sebe nedala dlouho čekat a se spisem byla předána státnímu zastupitelství. Popravdě řečeno, překvapilo mne, že byla potvrzena správnost mého rozhodnutí. Následoval telefonický hovor a *Marie S.* se ptala, zda si myslím, že to jen tak nechá být. Co jsem jí na to mohl odpovědět? I když o tom nepadlo ani slovo, bylo nám oběma jasné, že to je sousto pro TV pořad „*Na vlastní oči*“. Nedalo se nic dělat, jen čekat, kdy to přijde. Celou věčnost nic, až při dalším telefonátu se mne maminka *Daniela S.* dotázala, zda bych se mohl zastavit, že by se mnou chtěla hovořit. Bez bližšího vysvětlení přijala můj souhlas. Vhodná příležitost se naskytla až 13. listopadu, kdy v rámci služební cesty do Kadaně byla i chvíle zastavit se v Klášterci. Ve smluvený čas mne očekávala u vchodu Základní školy, kde učila na druhém stupni. Krátké přivítání a vedla mne spleť chodbami rozlehlého areálu ke své třídě. Podle pozdravů dětí, jenž jsme míjeli, byla jim dozajista oblíbeným pedagogem. Vešli jsme do třídy, kterou opustili nejen žáci, ale i sluneční svit. Zřejmě nikdo neměl přihlížet tomu, co mne očekávalo. Došla ke svému stolu a já automaticky usedl proti ní v první lavici. Chvilku rozpačitého ticha, ale hned jsem se postavil, když ke mně vykročila. Překvapila mne podáním ruky a po přijetí řekla: „*Chtěla bych vám poděkovat, za to, jak dobře jste vyšetřování ukončil. Poznala jsem, že pokud bych to tak nenechala, zničila bych se.*“

Ještě že mne ta drobná žena, sahající mi někam po bradu, tak pevně držela za ruku. Podlaha mi pod nohama kamsi cukla a zase! Čirý nesmysl, ale jako bych po tolika letech znovu dostal první pusu od spolužačky Věry. V ohromení jsem naslouchal, která sama vyhledala zdravotníky, policisty kamarády, prostě všechny co přišli s jejím synem před smrtí do styku. Naprosto vše si ověřila.

Televizním divákům, ochráncům lidských práv, těm všem mohla radost udělat. *Na vlastní oči* mohli sledovat, jak se trhá starý policejní pes, co byl započten mezi zločince. Ale ona mou práci uznala a poděkovala! Se vším jsem počítal, ale něco takového naprosto nečekal. Já zažil **ÚŽAS** a se mnou nepochybně i nebesa žasla. To se zde na zemi jen tak nestává. Byla to jiná moc. Moc, co ne druhé, ale sama sebe dokáže ovládat! Jde o chvíle, kdy hříšník procítá a vidí otevřená nebesa. Vůbec na nic jsem se nezmohl, natož abych já jí poděkoval! Přeji každému, aby úžas zažil. Já zažil milost, odpuštění a věřte, je to na hony vzdáleno všem učeným rozpravám. Nevěříte? Tak vězte, že před Štědrým dnem mi pošťák na vrátnici předal zarámovaný obraz s přáním od *Marie S.* Co dodat?!

Jinak připouštím, s tou *morální žumpou*, šlo o trapný úlet a mnohý se právem pohoršil. Vzniklé napětí ale může uvolnit inspirativní, obrazový prototyp, standardní životní situace. Představte si havarijní stav, technická závada a žumpa přeteče. K nápravě se vypraví mistr a učedník. Po zhodnocení okolností mistr rozhodne, že není zbylí než se do těch sraček ponořit a závadu odstranit. Shodí montérky, hluboký nádech a mizí pod hladinou. Po chvíli se objeví a žádá si šroubovák. Nádech, ponoření a za okamžik se objeví, aby mu učedník podal kladivo a hasák. Než se mistr opětovně ponoří do sraček, svěří učedníkovi životní moudro;

„Učit se, učit se, učit se!

Jinak budeš v životě jen podávat nářadí!!“

Je snad něco k smíchu? Že něco či někoho to připomíná?!

Život je život a jde o víc než jen o *čisté ruce* a někomu nářadí podávat.

Uznávám, vzal jsem si příliš velké sousto a text působí nesourodě. Ale zas tak moc se toho nestalo. Už v další kapitole se soustředím výhradně na *Spravedlnost* a prazáklady morálky Boha nad všemi bohy, *Hospodina*. A do Štědrého dne mohu mnoho napravit.

Nadešel čas mé psaní pro tentokrát ukončit. Po probdělé noci se rodí nové jitro. Střídavě jsem na nebi pozoroval velké zatmění Luny a rovněž vybrušoval text, před vypuštěním do světa. Znovu přeji každému, komu má práce padne do rukou, aby poznal a využil šance, jenž *Život* každému z nás nabízí. Pak se i Bible může sama otevřít a z rukou se dostane i něco do hlavy a do srdce.

Lazar Lopata
Dolní Zálezly
28.09.2015
07.15 hodin /CEDT/

The end of part VI.
To be continued